

KATEŘINA HOLUBOVÁ



VESNICKÁ HOLKA

● — pointa

# Vesnická holka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**www.pointa.cz**  
**www.albatrosmedia.cz**



**Kateřina Holubová**

**Vesnická holka – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS** MEDIA

● — **pointa**

# VESNICKÁ HOLKA

KATEŘINA HOLUBOVÁ

Copyright © Kateřina Holubová, 2020

Obálka © Gabriela Fránková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7650-191-1

ISBN e-knihy 978-80-7650-194-2 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-193-5 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-192-8 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Ráda bych poděkovala Pavlu Holubovi za štědrý příspěvek, své rodině a všem ostatním, kteří na vznik knihy přispěli.

Věnováno všem slečnám toužícím po lásce a také mé rodině,  
která mě podpořila v cestě za svým snem.





# NOVINKY ZE ŠKOLY

Paní Veselá, učitelka českého jazyka a literatury, řádí v úterý jako saň a pěti lidem z devíti nasází pětku za slohy, které měli mít a neměli, a ještě si to řádně užívá. A tomu, kdo sloh náhodou napsaný má, ho zkritizuje, jako například mně. Celkem marná snaha, řekla bych.

Dokonce se s ní jedna velice odvážná studentka, má přezdívku Kiki, pustí do křížku. Kiki pouze upozorní na fakt, že jsme si nijak extra nevysvětlili, jak to máme psát, takže těžko můžeme stvořit slohovku na 1, že?

Paní Veselé se to ovšem velice dotkne. Všichni víme, že Kiki má pravdu, jenže naše učitelka, jak nám oznámila hned na začátku prvního ročníku, je z nás všech jediná, kdo má pravdu. Nikdo jiný na ni patent nemá. Tečka.

Nikdo ve třídě ji moc nemusí, přijde nám celkem nesympatická, ale zatím se neobjevil nikdo, kdo by ji z duše nesnášel. Až do teď. Je nadmíru jasné, že se tímhle výstupem úplně odepsala. Na seznam nenáviděných učitelek a učitelů přibyl nový člen.

Celá situace se dá navíc shrnout přesně tak, jak to učinila Kiky po skončení hodiny: „Jedničky se jí zapisují do elektronické žákovské těžko, ale pětky jsou tam zapsané hned po další hodině.“

Existují dny, kdy se mi ve škole daří a mám z toho dobrý pocit, a pak jsou dny, kdy se mi ani za mák nedaří a já si jenom říkám: „Co tady vůbec dělám?“ V hlavě se mi honí myšlenky typu, že se sem nehodím a že bych se měla lépe na nějakém učilišti. Zkrátka se školou je to u mě jako na horské dráze, někdy jsem nahoře, jindy zase dole.

A ještě ke všemu tu nemám nikoho, kdo by ty negativní myšlenky zahnal do kouta anebo ještě líp – vytlačil by mi je z mysli. Denisa je k mojí smůle nemocná. Bolí ji v krku. Dneska ráno byla u své, stále ještě dětské doktorky a dozvěděla se, že chytla streptokoka. Tak to

jí vůbec nezávidím! Já ho už také párkrát měla a není o co stát. Je to nepříjemné a málokteré pastilky vám opravdu dokážou ztlumit bolest. Jednou mi doktorka nasadila cucací tabletky, které jsem měla brát třikrát denně, ale to by nesměly chutnat jako křída.

# PŘÍLIŠ MÁLO MÍSTA

Je čtvrtek. O matematice mi div nevypadnou oči z důlků potom, co se dozvím, jakou šílenost momentálně probíráme. Panu učiteli samozřejmě neujde můj zděšený výraz a při vysvětlování se na mě upřeně dívá, a dokonce si troufne poznamenat, že se tvářím vyjeveně. No bodejť, když netuším, která bije. Když nám na konci hodiny oznámí, že budeme příští týden psát test, mám chuť vraždit, protože už máme ohlášené testy i ze statistiky a zeměpisu. Tak to mám zase celý víkend totálně zabítý učením.

Ve třídě si po celý den připadám jako naprostý idiot. Denča je stále nemocná, takže tu není nikdo, s kým bych si mohla popovídat. Občas se u mě aspoň staví Kiky a prohodí se mnou pár slov, ale to nejspíš jen ze slušnosti.

Po šesté vyučovací hodině chvátám do školní jídelny, vzdálené sotva pár metrů. Bohužel tuto jídelnu využívají hned tři střední školy, což, vzhledem k jejím nevelkým rozměrům, představuje značný problém, běžně si totiž nemáte kam sednout a musíte si vystát dlouhou frontu. Už od prváku čekám na den, kdy nenajdu jediné volné místo a budu si muset svůj táč položit na parapet. A teď si nedělám legraci! Vážně je tam málo místa. Pro tři střední školy je jídelna opravdu příliš malinká.

Přisednu si k jednomu neznámému klukovi. Na střední vážně miluju to, jak se studenti vzájemně neznají. Víte, že už jste daného člověka na škole párkrát zahlédli, ale nic jiného o něm nevíte. Na základce to bylo jiné, tam jste aspoň věděli, jak se kdo jmenuje, a to ani nemusel být z vaší třídy.

Ze školní jídelny se pak vydám rovnou na autobusové nádraží. Autobus mě doma vyhodí ve tři hodiny. Mamina ještě není doma, tak si zapnu nočás a už chatuju.